

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

ניתן להפיץ לזיכוי הרבים תחת השם 'נר שמואל' בלבד

נר שמואל

לע"נ ר' שמואל ב"ר יצחק זצ"ל

כתובות - כ"ז

1. מה דינן של נשי הגנבים שהמלכות גוזרת לתלות את בעליהן?
 רב: אסורות לבעליהן שדרך המלכות להפקיר את בתיהם ונשותיהם ושמה נתרצתה לאחד מהן.
 לוי: מותרות. שרק נשות רוצחים כגון אשתו של בן דונאי מפקירין.
 ונחלקו ממתי נאסרות - לחזקיה: משנגמר דינן להריגה. לרבי יוחנן: משעה שנתפסו למלכות.
2. עיר שכבשוה כרכום [חילים] מה דין הנשים שם?
 נשות הכהנים שנאסרות לבעליהן אף באונס, אסורות לבעליהן. א"כ יש עדים שלא נבעלו ואפילו עבד או שפחה נאמנין. ואין אשה נאמנת על עצמה.
3. בלשת שבאה לעיר, מה דין החביות שם?
 בשעת שלום - הפתוחות אסורות שמא ניסכו, סתומות מותרות. בשעת מלחמה - אלו ואלו מותרות, לפי שאין פנאי לנסך. [משא"כ לבעול יש פנאי].
4. הנאסרות לבעליהן מחמת חיילים היינו דווקא בחיילים של מלכות אחרת אסורה. אבל כשהחיילים מאותה מלכות ויש שומרים מותרות. באיזה אופן?
 שמשמרות צפופות ורואות זו את זו. ושהקיפו העיר בשלשלאות ברזל, כלבים וכו' וכך אין לחוש שחייל חמק.
 ומצינו שנחלקו אמוראים אם צריך שיתקיימו התנאים הללו.
5. אם יש שם מחבואה אחת, אנו אומרים שכל הכהנות התחבאו שם ולא נאנסו. ונסתפקו באופן שהמחבואה מחזקת רק אחת, האם תולין על כל אחת
 שהיא זאת שנתחבאה או לא. מנין רצו לפשוט?
 שני שבילין - אחד טמא ואחד טהור, והלך באחד מהן ועשה טהרות, ובא חבירו והלך בשני ועשה טהרות,
 אם באו להשאל שניהם בבת אחת טמאין. אם באו בזה אחר זה טהורין שספק טומאה ברשות היחיד טהור.
 ונחלקו כשבא לישאל עליו ועל חבירו, לר' יוסי: נחשב כבבת אחת, לר' יהודה: נחשב כבזה אחר זה. ואף מחבואה לכאורה נחשב כבבת אחת.
 ונדחה: בשני שבילין יש 'ודאי טומאה' אבל בנשי הכהנים מי אמר שנבעלה.
6. נסתפקו באמרה לא נחבאתי ולא נטמאתי, האם יש לה נאמנות של 'מה לי לשקר' מנין רצו להוכיח?
 מעשה באדם שהשכיר חמור לחבירו ואמר לו שלא ילך בדרך נהר פקוד כיון שיש שם מים, והלך אותו אדם בנהר פקוד ומת החמור. השוכר הודה
 שהלך בנהר פקוד אלא שטען שלא היה שם מים, ואנוס הוא. ופסק רבא: שנאמן משום 'מה לי לשקר', יכל לומר שהלך בדרך נרש, טען לו אביו שלא
 אומרים 'מה לי לשקר' במקום עדים, ואנן סהדי שיש מים בנהר פקוד. אף כאן אנן סהדי שנטמאה.
 ונדחה: בנהר פקוד ודאי כולנו עדים שיש מים, אבל באשה זה רק חשש ולא בוודאי.
7. במשנתנו משמע שאפילו שפחתה נאמנת להעיד עליה שלא נבעלה, כיצד מתיישב עם המשנה לגבי בעל נתן לאשתו גט שאם ימות יחול שעה אחת
 קודם, ונפסק שמתורת להתייחד עמו רק בפני עדים ואפילו עבד או שפחה, חוץ משפחתה, מפני שלבה גס בה. משמע שיש חשש ששפחתה תשקר?
 א. רב פפי: בשבויה הקילו.
 ב. רב פפא: שפחתה חשודה ואינה נאמנת אבל שפחת הבעל אכן נאמנת.
 ג. רב אשי: שפחה יכולה לשתוק ולהסתיר אך לא תשקר, לגבי גט ששתיקתה מתירתה להנשא אינה נאמנת, אבל במשנתנו ששתיקתה אוסרתה
 נאמנת ולא חוששים שגם תשתוק, וגם תגיד שלא נטמאה.
 וכן מצינו במעשה שמרי בר איסק בא לירש נכסי אביו ובא אדם שלא הכירו וטען שהוא אחיו. ורב חסדא הוכיח מאחי יוסף שלא הכירוהו משום
 חתימת זקנו, ופסק 'לאח' להביא עדים שהוא אחיו, אמר האח יש לי עדים אלא שהם מפחדים שהוא גברא אלימא, פסק ר"ח למרי שיביא עדים
 שאינו אחיו ואע"פ שהמוציא מחבירו עליו הראיה, 'כך דנים את האלימים' ומשמע שלא חששו שעדיין גס ימנעו מלומר את האמת וגם ישקרו.
8. איזו מחלוקת תנאים מצינו בענין מי נאמן להתיר שבויה לבעלה?
 ברייתא א' - כולם נאמנין חוץ מבנה ובתה, עבדה ושפחתה. ברייתא ב' - כולם חוץ מהימנה ובעלה. [ורב פפי ורב אשי סברו כברייתא זו]
 ולרב פפא אין מחלוקת והברייתא שנאמנת היינו במסיחה לפי תומה. כמו המעשה באדם שהיה מסיח לפי תומו ואמר: אני ואמי נשבינו לבין העכו"ם.
 והיתה דעתי על אמי כל הזמן, והשיאה רבי לכהונה על פיו.